

**Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 marca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – PG / Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal**

(Sprawa C-406/18) <sup>(1)</sup>

**[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu i ochrony uzupełniającej – Wspólne procedury udzielania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 46 ust. 3 – Pełne rozpatrzenie ex nunc – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do skutecznego środka prawnego – Uprawnienia i obowiązki sądu pierwszej instancji – Brak uprawnienia do zmiany decyzji organów właściwych w dziedzinie ochrony międzynarodowej – Uregulowanie krajowe przewidujące obowiązek wydania orzeczenia w terminie 60 dni]**

(2020/C 222/07)

Język postępowania: węgierski

### Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

### Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PG

Strona przeciwna: Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

### Sentencja

- 1) Artykuł 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i przewidzianym w nim prawem do skutecznego środka zaskarżenia należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przyznaje sądom jedynie uprawnienie do uchylenia decyzji organów właściwych w sprawach ochrony międzynarodowej, z wyłączeniem uprawnienia do ich zmiany. Jednakże w przypadku przekazania akt właściwemu organowi administracji nowa decyzja powinna zostać wydana w krótkim terminie i powinna być zgodna z oceną zawartą w wyroku uchylającym. Ponadto jeżeli sąd krajowy stwierdzi – po przeprowadzeniu pełnego rozpatrzenia ex nunc wszystkich istotnych okoliczności faktycznych i prawnych przedstawionych przez osobę ubiegającą się o ochronę międzynarodową – że zgodnie z kryteriami określonymi w dyrektywie 2011/95/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony skarżącemu należy przyznać taką ochronę na podstawie, na którą powołał się na poparcie swojego wniosku, lecz następnie organ administracyjny wyda decyzję przeciwną bez wykazania, że pojawiły się nowe elementy uzasadniające nową ocenę potrzeby zapewnienia skarżącemu ochrony międzynarodowej, sąd ten powinien, w sytuacji gdy prawo krajowe nie przyznaje mu żadnego środka pozwalającego na zapewnienie poszanowania jego wyroku, zmienić tę niezgodną z jego wcześniejszym orzeczeniem decyzję i zastąpić ją własnym rozstrzygnięciem w odniesieniu do wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, odstępując w razie potrzeby od stosowania uregulowania krajowego, które zakazuje mu procedowania w ten sposób.
- 2) Artykuł 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32 w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które wyznacza sądowi rozpatrującemu skargę na decyzję o oddaleniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej termin 60 dni na wydanie orzeczenia, pod warunkiem iż sąd ten jest w stanie zapewnić w takim terminie skuteczność przepisów materialnych i gwarancji proceduralnych przyznanych wnioskodawcy w prawie Unii Europejskiej. W przeciwnym wypadku sąd ten jest zobowiązany do odstąpienia od stosowania uregulowania krajowego ustanawiającego termin na wydanie orzeczenia i do wydania wyroku najszybciej jak to możliwe po upływie tego terminu.

<sup>(1)</sup> Dz.U. C 311 z 3.9.2018